

Od svih Srba najgori su Hrvati i(li) drugosrbijanci

Princip je isti, sve su ostalo nijanse

Na jednom zidu u Beogradu ispisan je grafit: "Od svih Srba, najgori su Hrvati"! Kao i obično, narodna mudrost je ono za što bi historičarima, sociolozima i psiholozima trebale brojne knjige izrekla u samo jednoj rečenici. Svakome ko je ikad proučavao postanak hrvatske nacije jasno je da ovaj grafit pogađa samu suštinu. Hrvat nije nacionalnost, to je stanje svijesti, a zlobnici bi rekli i dijagnoza. Zato su mnogi drugosrbijanci jedino po imenima Srbi, ali su u potpunosti usvojili mentalni sklop Hrvata. Nedavno je uvažena hrvatska naučnica u svojoj doktorskoj disertaciji odbranjenoj na prestižnom njemačkom univerzitetu vrlo dobro primjetila da je hrvatska nacija izgrađena na lažima i stoga ju je opravdano nazvati kulturom laži. Ideologija hrvatstva postoji samo kao anti-teza, kao negacija srpstva, nikad nezavisna, nikad sama za sebe. Hrvati svoj identitet izgrađuju negirajući svoje srpsko porijeklo. Isti takav auto-šovinizam krasi i drugosrbijance. U kojoj je drugoj zemlji na svijetu moguće naći centre za dekontaminaciju osim u Srbiji? Drugosrbijanci svoj sopstveni narod, kulturu, vjeru i nasljeđe smatraju radio-aktivnošću, nečime što treba konstantno dekontaminirati. Auto-destruktivnost dovedena do savršenstva.

Ako proučimo nastanak drugosrbijanaca uočićemo da su na sceni vrlo slični procesi, identični mentalni obrasci i gotovo isti sociološki fenomeni kao i kada je nastajala hrvatska nacija. Glavna razlika je u tome što je hrvatstvo prvo kao ideologija, a kasnije i vještačka nacija formirano u drugoj polovini 19. vijeka i početkom 20. vijeka, dok je nastanak drugosrbijanaca novijeg datuma u ponešto izmjenjenim okolnostima.

Sve počinje još u 17. i 18. vijeku. Mjesto radnje Dalmacija, Krajina, Slavonija, Hrvatska, Bosna i Hercegovina. Srpsko selo, gladna godina. Katolički popovi nude hranu svima koji prihvate uniju. Mogu ostate pravoslavni, nastaviti liturgiju po svojim obredima, ali moraju priznati papu. Prvih dana se ne javlja niko, ali nakon par dana gladi prvih nekoliko porodica pristaje, a s vremenom ih je sve više. Pomaže što je jedan lokalni mještanin nekoliko godina ranije tokom studija u Beču prešao na katoličku vjeru i postao svećenik, pa dobro poznaje mentalitet Srba. Svake gladne godine, a one su posebno u Dalmaciji i Lici bile česte, po nekoliko hiljada srpskih porodica pređe u uniju, a mnogi iz unije u katoličanstvo. Međutim, taj prelaz nije iskren, mnogi u sebi mrze katoličanstvo i papu, mnogi i dalje slave slavu i dva božića, javno katolički, potajno pravoslavni. I danas se na mnogim grobovima i starim crkvama u Dalmaciji mogu naći ćirilčni natpisi, a i slavske ikone skrivene na tavanima.

Ali katolička crkva je surova i sirova, na području današnje Hrvatske inkvizicija je djelovala najduže od svih zemalja u Evropi. U genima tog stanovništva je inkvizicijska paranoja, programirani su stravom, ne dižu ustanke jer Vatikan ne prašta. Mučenja su zvjerska, takva da se i najteža smrt čini kao izlaz. U svijesti tih bivših Srba utisnut je strah sa jedne strane, a sa druge mržnja na svoje okupatore i tu novu vjeru. S vremenom se ta mržnja usmjerava prema onima koji su ostali Srbi. Prebacivanje krivice. Nisam ja kriv što sam izdao srpstvo, nego on što je ostao Srbin. Njegov ostanak u srpstvu, njegov moralni život, njegova hrabrost i junaštvo, prkos i nepokolebljivost su ukor za moju savjest, za mene konvertita, slabića, kukavicu, bijednika, slugu, koji je za džak brašna i soli izdao i djedove i narod i vjeru. On mora nestati da me više nikad ne podsjeća na moju izdaju. Zato Jasenovac, zato Oluja, zato su Hrvati sa tolikom mržnjom klali Srbe jer su ih podsjećali na istinu o sebi, jer su Srbi samim svojim postojanjem bili prst krivice uperen u Hrvate..

Postoji još jedan element psiho-patologije koja se naziva hrvatstvo. U 19. vijeku Austro-Ugarska shvaća

opasnost od tek oslobođene Srbije koja će kad tada osloboditi sve zemlje gdje žive Srbi pod stranim zavojevačima. Beč i Vatikan odlučuju stvoriti od Srba nekoliko nacija inzistirajući prije svega na vjerskim i regionalnim razlikama (svaka sličnost sa Vojvodinom je namjerna). Za centar tog projekta izabrali su provincijski gradić Zagreb. Beč u Zagrebu gradi cijeli tzv. "Donji grad" sve ustanove, pozorište i sl. Određuju ime Hrvati, po jednoj od negdašnjih srpskih regija (Dalmacija, Hrvatska, Slavonija, Lika) i formiraju novu naciju od Srba katolika i doseljenika iz cijele Monarhije (isti projekt odvijao se tada i u Galiciji u gradu Lavovu, Beč i Vatikan tamo su stvarali Ukrajince). Hrvatska narodna stranka postaje ono što je u drugoj Jugoslaviji bila komunistička partija. Ako je i jedan Srbin htio posao i bilo kakav napredak u društvu morao se izjasniti kao Hrvat i učlaniti u "Hrvatsku narodnu stranku". Mnogi siromašni Srbi sa sela dolazili su u Zagreb, u kojem je živjelo puno austro-ugarskih činovnika, umjetnika i trgovaca Njemaca, Mađara, Jevreja... uglavnom nesrpskog, neslavenskog stanovništva. Ti seljaci su se prodavali za tanjir supe i novo odjelo, pokušavali biti kao ti novopečeni građani, elita koja se na brzinu obogatila. Prihvaćali su njihovo licemjerje, malograđanštinu, zaboravljali su svoje srpsko i seosko porijeklo, mrzili su ga, postajali su pokondirene tikve. Prema svemu srpskom imali su averziju, a najveći strah imali su od toga da im se na vratima ne pojavi neki rođak sa sela. I opet, svaka sličnost sa drugosrbijancima je namjerna.

Sada su Beč i Vatikan imali sve potrebno za stvaranje nove nacije. Ruralnu masu Srba katolika iz Dalmacije, Like, Slavonije, Bosne i Hercegovine i novopečeni malograđanski sloj koji će toj masi biti predvodnik. Austrija nista nije prepuštala slučaju, izmišljena je nova istorija, novi mitovi, nove institucije, radili su filigranski precizno, onako kako to samo Nijemac može. A na terenu, svu logistiku je pružala katolička crkva preko svojih svećenika i časnih sestara. Kako je nedeljni odlazak u crkvu bio centralni događaj u seoskom životu, a lokalni pop autoritet kojem se gotovo bezrezervno vjerovalo katolička crkva uspjela je kroz nekoliko decenija izgraditi novi identitet, identitet od početka do kraja temeljen na laži i na negiranju sebe samog. Na lažnom vjerskom konvertitsvu i na lažnom malograđanstvu, na lažnoj istoriji pisanoj u Bečkim kuhinjama i Vatikanskoj školi falsifikata, na odricanju od svoje autentičnosti, kulture, vjere, predaka. Zato se na engleskim i amerčkim univerzitetima hrvatska nacija izučava kao primjer uspješno stvorene vještačke nacije. Genocid nad Srbima izvela je kolacija dve Hrvatske, onih koji su Hrvati postali iz malograđanskih pobuda i onih koji su srpstvo napustili pod pritiskom Vatikana. Te dve Hrvatske se međusobno mrze, a ujedine se jedino kad zajedno mrze Srbe.

Paralele sa drugosrbincima su više nego očigledne. Jasno je da je danas u Srbiji najlakše napredovati ako se pljune na Srbe. Svaki intelektualac koji želi raditi u novinama ili na fakultetu zna da je najbrži put do uspjeha srbo-mržnja. Pravi srpski patrioti, ma koliko fakulteta završili i naučnih radova objavili osuđeni su jedino na lokalne televizije i manje internet sajtove. Ono što su nekad za novopečene katolike, bivše Srbe bili katolički oltari i propovjedaonice, danas su za drugosrbijance mediji, prije svega televizija i novine. Drugosrbijanci snobovski gledaju čak i na Zagreb koji je relano prema Beogradu provincija, a sve što dolazi iz zapadne Evrope nekritički prihvaćaju, dok sve svoje, srpsko preziru. Tako se često mogu čuti tragikomične izjave poput one jednog drugosrbijanca da on kad gleda Evropsku uniju vidi brze vozove. Neka dođe u Hrvatsku koja je članica Evropske Unije, pa će vidjeti da su hrvatski vozovi sporiji od srpskih. Jedini brzi voz koji bi Srbija dobila ulaskom u EU je voz u vlastitu propast. Većini drugosrbijanaca je glavni motiv novac, kao što je to bio slučaj i sa onim Srbima koji su početkom 20. vijeka postojali Hrvati.

Ne čudi što su drugosrbijanci zagovarali NATO-agresiju na Srbiju i radovali se bombama koje su ubijale njihove sugrađane. Kao što smo vidjeli, auto-šovinistička mržnja na sve srpsko prirodna je posljedica procesa rasrbljivanja i u svom krajnjem obliku završavama ludilom, genocidom, Jasenovcem i Olujom. Ne treba mrziti rasrbljene Srbe, srpskom duhovnom organizmu mržnja je strana, treba ih razumijeti, ali

nikako ne smijemo dozvoliti da naša braća, porodica, rođaci i komšije podlegnu njihovoj propagandi. Ostanimo Srbi i danas kada je to vrlo teško. Ali uvijek je bilo teško. 1941. vjerovatno nije bilo goreg mjesta za život od Srbije, Srbije okupirane od Njemaca, ustaša, Bugara, Mađara, Srbije u kojoj streljaju cijele razrede školske djece, Srbije koju bombardiraju i Njemci i saveznici... pa ipak, 1941. dva najveća pisca i književnika ikad rođena na ovim prostorima, Meša Selimović i Ivo Andrić dolaze baš u Srbiju. Njihove životne priče čine se kao paradigma. Meša Selimović se 1941. nalazi u Zagrebu, odbija sve privilegije kojim ga obasipa ustaški rezim i odgovara svojoj tadašnjoj djevojci koja ga u nevjerici pita zašto ide u Srbiju: "Kakav bih ja to Srbin bio kad ne bi bio sa Srbijom kada joj je teško?". Iste godine i Ivo Andrić dolazi u Beograd. Sa prezirom odbija ličnu ponudu Pavelića da bira poziciju u NDH koju želi i izabire život u Beogradu u siromaštvu i pod bombama, a kao svoju nacionalnost upisuje - Srbin. Andrić je dobro znao, jer je jedan njegov rođak bio katolički svećenik, kako je Katolička crkva od njih, Srba katolika u Bosni stvarala Hrvate. Ali najveći među Srbima islamske vjere, kao i Srbima katoličke vjere ostajali su u srpstvu i onda kada je bilo najteže. Jer Srbin je najjači onda kada je najteže, srpstvo je samo za najhrabije Srbe i Srkinje, slabi bježe u toponimske nacije. Dovoljan je primjer Emira Kusturice koji je mogao imati kolekciju Oscara samo da se htio odreći srpstva. Čak i mnogi nesrbi, poput Petera Hendkea koji je ostao bez Nobelove nagrade jer je branio Srbe prepoznavali su taj srpsku duh, tu srpsku iskru ljubavi, slobode, pravde, časti koju ni jedna okupacija, ni jedan genocid, ni jedno ropstvo nisu uspjeli ugaziti.

— with [Micic Rakusic Ljubica](#).